

30D

Po novem v dom za starejše zahajam na obisk k svoji stari mami. **Začelo se je z možgansko kapjo, ki jo je za skoraj mesec dni negibno priklenila na bolniško posteljo.** Ko pa se ji je stanje izboljšalo do te mere, da so jo iz bolnišnice lahko odpustili, smo jo prepeljali v dom, ki je v naši neposredni bližini. Po novem ob popoldanskem sprehodu zavijem še k stari mami in z njo poklepetam.

Do sedaj nisem doma za starejše nikoli odobraval. Bila sem prepričana, da se zagotovo najde rešitev, da starejši človek lahko biva doma, v domači ljubeči

oskrbi in negi, vendar sedaj v to nisem več prepričana. V primeru, da živi v bloku brez dvigala in hkrati nenadoma nemočen pristane na vozičku imajo njegovi najbližji bolj malo možnosti pri odločanju o tem kako najprej.

Deset stopnic in več v stanovanje naenkrat postane ovira.

Dandanes so tudi več ali manj vsi polno zaposleni in ne morejo nuditi svojemu ostarelemu staršu štiriindvajset ur pomoči in varstva, ki bi ju potreboval. Prav zato se vedno več ljudi odloča za dom za starejše. Tu imajo stanovalci ogromno različnih možnosti za

preživljanje svojega prostega časa, veliko možnosti za medsebojno druženje, klepet, gledanje televizije.

Na dosegu roke so jim frizer, pediker, banka, pošta. Možnosti fizioterapije, jutranje telovadbe,

mnogih organiziranih skupnih družabnih večerov lahko v veliki meri krajšajo ure vsakemu stanovalcu doma. Najbolj dragoceno pa je najbrž to, da so vsi starejši v domu varni.

V primeru zdravstvenega poslabšanja jim lahko službenici nudijo hitro in kakovostno zdravstveno oskrbo, ki je v

domači hiši v veliki večini ne bi mogli nuditi.

Seveda pa je še vedno vsak stanovalec doma za ostarele človek z imenom, priimkom in svojo zgodovino. Ima otroke, vnuke, nečake, prijatelje. Nihče ni samo številka sobe v kateri prebiva v jeseni svojega življenja. To je pa tisto kar v tem hitrem tempu življenja radi pozabljamo in se hkrati opravičujemo: »Danes ni časa, bom šla jutri.« Slišala sem pripoved stanovalke nekega doma, ki je povedala, da jo je sin le pripeljal in prepustil oskrbi domu brez da bi se o tem predhodno pogovoril z njo, jo vprašal za mnenje, za njene

želje, skrbi. Gospa je bila razočarana, jezna in žalostna. Razumem sina v vsej njegovi nemoči ob oskrbi svoje matere, vendar razumem tudi njo, ki se je ob vsem najbrž počutila nevedno ljubezni in življenja.

Ljubezen najbližjih, občutek sprejetosti kljub pešanju moči in spomina, to je največ kar si lahko podarimo. Pred nami je še vedno ista mama, isti ata, ki sta nas previjala, hranila ali tolažila pozno v noč, ko so nam rasli zobki ali pa smo bili bolni. V naši takratni nemoči so nam bile njune odprte roke vedno na voljo, zakaj jima ne bi bili mi na voljo v njuni starosti. V domu za ostarele ima človek resda na dosegu dlani vse materialno, je varen in preskrbljen. Še vedno pa potrebuje ljubezen. Omogočimo

svojim staršem, starim staršem, starejšim prijateljem lepo in kakovostno starost v domu za starejše ali doma in jim pokažimo, da jih imamo radi, da smo jih veseli in jim hvaležni za vse kar so za nas naredili.

U.C.

V Sloveniji vsakih pet minut nekdo potrebuje kri. Ne razsipajte je na cesti, pazite, kako vozite, kri pa raje podarite in postanite eden izmed 100.000 krvodajalcev v Sloveniji.